Ч. 281. Субота 15 (28) грудня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(До ситуациї. — Росийско-перский договор. — Болгарска позичка. — Заколоти в полудневій Америцї.)

Молодоческий виконний видїл, зібраний 21-ого грудня в Празї, не застанавляв ся над питанєм обісланя ческо-нїмецких конференций, а перевів лише загальну розправу про полїтичне положенє. Хоче він іменно виждати рішеня Всенїмцїв що до обісланя тих конференций, а крім того тепер ще взагалї не знати, коли і на якій основі мають відбути ся ті переговори. Питанє, чи конференциї мають бути обіслані, властиво вже з ческого боку рішене, тепер лише випадає застановити ся, якої тактики мають Чехи придержувати ся на случай невдачі конференций. Про те питанє дуже розбігають ся погляди ческих послів. Однак тепер нема наміру перед розбитєм конференций імати ся острійшої тактики анї в соймі, анї в Радї державній.

Полїтика Росиї може повеличатись великою побідою. Осягнула она єї без війни в Персиї, котра приступила до росийского митового союза. Тим договором Росия зробила новий крок в своїм давно витиченім і консеквентнім походї до Індийского океана. Новий договір містить ся головно в тім, що обі держави зобовязали ся свої продукти достарчувати собі взаїмно без оплати; натомість для виробів других країв має Персия завести у себе росийску тарифу. Таким договором робить Росия незвичайно користний інтерес, бо очевидна річ, що вільні від оплати товари можуть і будуть робити болючу конкуренцию всім другим. Така концесия переміняє економічно велику азиятску державу немов на росийску провінцию, так що не без підстави побоюють ся переходу Персиї в полїтичну росийску зависимість. Росийска дипльоматия може повеличатись одним новим доказом своєї зручности. Она тим доказала, як уміла визискати в Азиї теперішну ситуацию Анґлїї, занятої майже трилїтною війною з Бурами і наслїдком того мілїтарно ослабленої. І дійстно Анґлїя є тою державою, котра на тій росийско-перскій униї митовій найбільше утерпить. Всї єї довголїтні заходи, щоби випередити в Персиї росийский вплив, цїлковито знївечені конвенциєю.

Болгарске правительство старає ся від довшого часу о затягненє позички у спілки француских і голяндских капіталїстів. Дотичну умову о позичку уложило правительство в порозуміню з відпоручниками банкирскої спілки, і предложило єї собраню для потвердженя. Однако в собраню стрітило правительственне предложенє велику опозицию, а то задля дуже некористних для Болгариї услівий позички. Остаточно по кількаднєвній дискусиї предложенє відкинено 79 голосами против 76. Той факт був для правительства несподіванкою, бо оно одержало було перед тим ще впевненє від прихильних собі сторонництв, що будуть голосовати за позичкою. Супротив того закрито собранє, але кабінет не подав ся до димісиї. Як справа скінчить ся, доси ще не знати. Представителї банкирскої спілки від'їхали вже з Болгариї.

Між републиками полудневої Америки не може прийти до згоди. Ще не скінчила ся війна Колюмбії з Венецуелею, аж тут Арґентина грозить війною републицї чілїйскій. А розходить ся о спростованє границї, хоть тою границею між обама републиками суть споконвічні, неботичні Анди, котрих не можна спростувати. Та сей арґентиньско-чілїйский спір о стілько обходить Европу, що в Арґентинї заанґажовані европейскі капітали. Чілї, покоривши перед лїтами Перу, зневолене самою природою до ощадности і запобігливости, стоїть нинї досить сильно економічно; противно-ж в підприємствах арґентиньских зложені чужі капітали — отже Арґентинцї в разї програної не боять ся страт, а в разї побіди найшли би богату добичу в Чілї. Не байдужна та справа і для Сполучених Держав північної Америки. Арґентиньско-чілїйска справа і наслїдки, які би з того спору хотїли витягнути Сполучені Держави, найбільше непокоять Нїмеччину, котрої капітали найбільше заанґажовані суть там в арґентиньских підприємствах. Тож Нїмцям не може бути рівнодушно, коли край, що не має средств на оплату купонів від своїх довгових зобовязань, викидає мілїони на видатки воєнні. Тому то нїмецкі дневники вже й говорять о можливім посередництві Нїмеччини на случай, колиб арґентиньско-чілїйский спір став грізним для нїмецких капіталів. А на ті нїмецкі проєкти впливає ще й те, що і Сполучені Держави побільшають свою воєнну фльоту, щоб і собі забрати слово на случай, як би Европа мала вмішати ся в справи полудневих і середно-американьских републик.

---

2)

БАНКРОТ.

(З француского — Едварда Рода.)

(Дальше.)

— Він послїдний, до котрого я повинен був іти, — подумав собі Марко Одебер.

Рівночасно сказав собі в души, що для него не було иншого виходу; розваживши борзо причини, задля яких сюди зайшов і обчисляв, які користи може сей ворог мати зі своєї помочи.

— Сїдайте собі, пане Одебер, — сказав Дітертр.

І підчас коли він своє движиме крісло обернув до него, спитав він, не даючи єму часу запанувати над своїм зворушенєм, котре проявляло ся на єго устах, котрі як би хвилями корч ловив.

— Чим можу мати честь служити Вам?

Настала перерва на кілька хвиль.

Відтак став Одебер говорити....

Він несьвідомо ішов за тою внутрішною спонукою нещасливих, котра заставляє їх все о собі розповідати, і то, без чого би обійшло ся, і то, чого конче потреба, та в довгій бесїдї розповів своє дїло зі всїма єго запутаними подробицями, говорив о своїй борбі, своїх неудачах, сказав, кілько у него довгів та що варта фабрика зі всїм материялом, та закінчив тоном придушеної пристрасти, котра єго словам надала якоїсь дивної краснорічивости:

— Отже видите! Я скінчив. Дальше вже не їде. Завтра не будете вже мати нїякого конкурента в сих сторонах, пане Дітертр, фабрики: „Одебер і Ска.“ вже нема. Єї дотеперішний шеф, ще чоловік молодий, сильний, енерґічний, котрий хоче виживити жінку і дитину. А що він не може вже працювати на власний рахунок, то хоче трудити ся на рахунок других. Чи міг би трудити ся для Вас, пане Дітертр?

Дітертр анї не скривив ся. Примкнув очи і не подивив ся навіть на Одеберта.

— Трудити ся для нас? — відозвав ся він поволи. — А щож би Ви могли для нас робити, пане Одебер?

Він став таким холодним, таким без серця, що тому нещасливому відійшла вся відвага. Він побачив нараз, що цїлий плян, який він був собі уложив, єсть зовсїм неможливий, і він вже не важив ся більше єго вияснити, та додав ще лиш кілька слів.

— Я прошу Вас о яке занятє, пане Дітертр, з мене буде добрий робітник.

Дітертр подивив ся по нїм з погордою:

— З Вас, робітник! — сказав він. — Ви собі жартуєте, пане Одебер. Чи гадаєте, що можна бути добрим робітником, скоро колись було ся власним паном? Ви то знаєте дуже добре, що то не може бути, а то, що Ви менї кажете, то не на правду. Щож Ви хочете? Чи не маєте Ви ще щось иншого на думцї? Коли так, то прошу говоріть отверто. Я Вам поможу охотно, скоро то буде можливо! Бо менї Вас дуже жаль, вірте менї.... Таки дуже!....

— Отже річ така, — відозвав ся Одебер, здобувшись знову на відвагу, — я собі гадав, що коли би я вже не міг вести фабрики на власний рахунок, то міг би преці вести єї на Ваш рахунок. Я єї знаю і розумію, що она варта. Знаю, що можна би з неї зробити, коли би все було впорядковане, та знайшли ся потрібні средства, щоби єї пустити знову в рух. Єї продадуть за безцїн.... за нїщо, пане Дітертр!.... Таже Ви знаєте, як то буває. Хиба що знайшов би ся таки зараз якийсь охотний; а такого нема. Отже єї продадуть за яку небудь цїну. Скажіть же самі, чи то не бере ся розпука, таку річ, що мене зруйнувала, а нового властителя може богачем зробити, пускати в чужі руки та ще й на то дивити ся? А я люблю мою фабрику. Она була житєм для мене. Менї мало серце не пукне, що я мушу єї позбути ся. Розважте собі, пане Дітертр; я Вам ручу за то, що не пожалуєте. А я буду працювати для Вас як для себе, з цїлою силою тїла і духа....

Дітертр покивав головою.

— Поговорім зовсїм ясно, пане Одебер — сказав він. — Чейже можу говорити отверто, не правда?

Письмо з Арґентини.

О. Бялостоцкий, директор кольонії Апостолєс в Арґентині, надіслав до редакциї „Діла“ таке письмо:

Administrado de la
colonia nacional Apóstoles.

Apóstoles-Missiones 10. XI 1901.

Поважаний Пане Редакторе!

Інтересуючи ся щиро судьбою польских і руских еміґрантів на чужині, і почуваючи ся до обовязку запобігти гірким заводам і розчарованю, які виникають з фальшивих інформаций, розповсюднюваних в цілях спекуляцийних аґентами німецких і італьяньских Товариств трансатлянтицкого пароходства, упрашаю Вас, Пов. Пане Редакторе, о ласкаву гостинність для сего мого письма на стовпцях „Діла“ і о єго репродукцию в часописях руских в Галичині.

Неоднократно занимала ся галицка праса станом еміґрациї польской в Арґентині, але дуже рідко з властивим знанем річи; та сим разом я не наміряю простувати ті недокладности, а хочу упередити новий еміґрацийний рух до кольоній польских в Missiones (Apóstoles i Azara), повідомляючи о новім розпорядженю міністерства рільництва та о услівях, на яких арґентиньске правительство постановило на будуще кольонізувати свої землї.

Від 1890 р. еміґрация европейска, прибуваючи до републики, не одержувала від правительства иншої помочи, кромі тої, що правительство продавало землю по 2 пези (4 франки 50 сантімів) за гектар, а заплату улекшувало дозволом сплати ратами в десятьох літах.

Та в серпни 1897 ґубернатор провінциї Mi siones, п. Іван І. L nusse, до котрого звернуло ся 17 родин руских з Галичини, шукаючи захисту по сумній одиссеї в Бразилиї, усадовив їх в Апостолєс, в однім з департаментів Місіонес, і виєднав для них у правительства запомоги харчем, худобою і знарядами рільничими.

Від того часу правительство арґентиньске уділяло єдино лиш галицким і лише в департаменті Апостолєс постійну запомогу до хвилї, коли поселенці могли вже без неї обійтись, і нині число кольоністів в Апостолєс і Азара зросло до 4000 осіб.

Но стан фінансів републики арґентиньскої не дозваляє на будуче побільшати кольонїв, які потягає за собою зростаюча еміґрация, і обтяжати буджет великаньскими видатками, отже правительство хоче додержати принятих зобовязань взглядом тих, котрі вже є на місци, і постановлено на будуче застановити всякі запомоги новоприбуваючим, з виїмком землі на висше поданих услівях т. є. по 2 пези за гектар платні в десяти ратах.

В тій цїли одержав я дотичне повідомленє з міністерства рільництва, а резолюция нового міністра дра Escalante в тім згляді зачне обовязувати з 31 грудня с. р.

Одночасно постановлено, що білєти переїзду з Европи до Місіонес, виєднані у правительства в формі позички кольоністам, осілим в Апостолєс, для перевозу їх крівняків з Галичини, будуть мати вартість також лиш по день 31 грудня с. р.; тож хто такі білєти в Галичині одержав і має, нехай памятає, що по тім речинци прибувши до Ґенуї не можна буде з такого білєту їзди пароходом користати, бо правительство не буде вже за него платити.

Дякуючи вже наперед за ласкаве оголошене сего письма, прошу приняти — і т. д.

Ф. Йосиф Бялостоцкий

Директор кольонії Апостолєс і Азара.

Новинки.

Львів дня 27 го грудня 1901.

— **Іменованя і перенесеня.** Н. Президент міністрів яко управитель міністерства справ внутрішних перенїс старостів: Бол. Студиньского із Заліщик до Золочева, Володисл. Федоровича з Городка до Ряшева і Тад. бар. Лебля зі Львова до Городка, а управу старости в Заліщиках поручив старшому комісареви повітовому Янови Вельце: — іменував комісарів повітових: дра Жигм. гр. Лясоцкого і дра Володисл. Люд. Подчаского секретарями міністерскими в міністерстві справ внутрішних. — Н. Міністер торговлї іменував управителя почтового Володисл. Керніґа старшим управителем почти в Підволочисках, а управителів почтових Йос. Чачку і Леон. Коритовского старшими управителями почти першого в Бучачи, другого в Самборі. Контрольор почтовий Густ. Бразон, іменований старшим управителем почтовим у Львові.

— **Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів у Львові** оповіщує: На час сесиї соймової буде з днем 27 грудня с. р. отворений в забудованю соймовім уряд почтовий з назвою „Львів 12“. Уряд той буде ся займати лише прийменем пересилок почтових всякого рода і телеграмів.

— **На стипендию** ім. бл. п. о. Ник. Панковича в сумі 120 кор. річно, призначену для свояка фундатора, коли-б не було такого, то для ученика уродженого в Милошовичах, а коли-б і такого не було, то для ученика рускої народности, бідного і посїщаючого IV. клясу народних шкіл або ґімназияльні чи реальні школи, розписує конкурс управляючий совіт „Народного Дому“ у Львові з речинцем до 18 (31) сїчня 1902. Подання вносити треба через шкільні власти з долученем сьвідоцтва хрещения і убожества із послїдного півроку.

— **Нову позичку** наміряє затягнути місто Львів в сумі 1,200.000 кор. на покінчене міских будівель.

— **Важне для учителів.** Відомо кождому з учителїв, що наука історії природописної осягає найскорші і найлучші успіхи тогди, коли трактує ся её при помочи оказів входячих в зачерк тоїж науки. Тому кождий учитель а взглядно кождий заряд школи, котрий такої збірки не посідає, повинен о ню постаратись. Такі збірки, в склад котрих входять найріжнороднїйшіокази мінералоґічні, ботанічні і ґеольоґічні, можна дістати і то за дуже низьку цїну у Йосифа Петрушевича, ем. учителя в Новици ad Калуш, почта loco.

— **Залюблений Єнкі і єго істория.** Підчас париской вистави приїхав був до Парижа також і богатий Американець, торговельник рогатою худобою і одного дня приступив на Веграмскій улици до громади людий, що обступили були лежачого на земли фіякерского коня. При сїй нагоді завів він розмову з якоюсь скромно убраною але дуже красною молодою дамою і париска красавичка стала від тепер его товаришкою через цїлий час его побуту в Парижи. Коли залюблений не самі уха єнкі вернув назад до Америки, не мав нічого пильнїйшого, як лиш розвести ся зі своєю законною жінкою, а відтак і засватати Парижанку, з котрою вже давно любив ся. Красавичка відповіла на его лист, що она боїть ся, що её родина

Марко дав знаком до зрозуміня, що він може знести кожде отверте слово; а різкий голос фабриканта звучав ще прикрійше і чути було з него люту радість, коли він сказав:

— Коли Вам не попастило ся на власний рахунок, то як би Ви могли щось вдіяти на мій? Я знаю, що Ви чоловік інтелїґентний і розумієте свою річ. То правда! Ви, як то кажуть, дали менї розкусити твердий оріх. Але мимо того всего Вам не удало ся, а то річ певна. Отже щож тепер стане ся? Ваші машини порозбирають. Ваші будинки куплять на иншу фабрику. Отже не буде в краю иншої фабрики металевого дроту, як лиш моя: Дітертра і Сина. А я, треба Вам знати, і з того рад. То річ певнїйша.

Одебер слухав того з такою розпукою, як той розбиток на мори, котрий видить, що лодка ратункова відпливає. Дітертр споглядав на него заедно ворожим поглядом своїх студених очий та говорив дальше:

— Чи можу Вам дати яку раду, пане Одебер? О, я то знаю дуже добре, що Ваші справи мене нічого не обходять. Але коли Ви вже прийшли до мене, то я повинен Вам сказати цілу правду. Отже забирайте ся із сих сторін, не будьте уперті та не старайте ся конче тут; шукайте собі де инде нового становища. Бо то, видите, тут би Ви стрітили ся лиш з недовірєм і кождий би Вас підозрівав... Я не кажу того, щоби Вам тим зробити прикрість, пане Одебер, але то таки дїйстно лїпше, щоби Ви то знали.. Якими би очима тут на Вас споглядали?... Яке би тут було Ваше становище супротив людий, котрі знали Вас яко богача?... А чи єсть хоч тїнь можливости, щоби Ви знову розпочали свою діяльність? Чи Ви би згодили ся на иншу?... То самі такі питаня, котрі треба лиш поставити, щоби на них відповісти... Може не так?

Придушеним голосом відозвав ся Одебер на то:

— Може...

З такою певностию як той, що дійшов в своїй бесїдї до неоспоримих висновків, відповів тамтой другий:

— Ні, не може... але певно... Зразу мали Ви щасте, дуже добре... Але опісля Ви збанкротовали; скінчило ся, нема ніякої ради... Колись подякуєте менї за то, що я Вам представив справу в правдивім сьвітлї; бо то дуже важна річ, щоби якесь трудне положенє добре знати.

Одебер встав:

— Правду кажете, пане Дітертр — сказав він і силував ся говорити кріпким голосом.

— Зроблю щось иншого — додав він так рішучим тоном, як би вже знав, що то має бути тото „щось иншого“ і в своїм засумованю тїшив ся, що тим занепокоїть Дітертра, котрого малі очи так на него споглядали, як колиб хотїли его на скрізь провертїти, як колиб хотїли добути ся аж до самої глубини его душі і там відкрити его надію.

Він повторив:

— Таки так, зроблю щось иншого... Бо я ще маю здорові руки... Чую ще в собі силу мимо всего... таку силу... Будете видїти... Побачите ще... таку силу... Будете видїти... Побачите ще...

Розчароване змішало ся у него з якимсь глухим гнївом, котрий надав его словам майже грізного тону. А Дітертр відповів на то холодно:

— Я о тім переконаний.

Він відвів Одеберта аж до порога, попращав ся з ним з точно обмеженою чемностию, а Одебер чув, як за ним замкнули ся двері і пішов знов довгим коритарем, де робітники цікаво споглядали за ним та питали один другого:

— Чого він тут приходив? Чого він хотів від нас?...

III.

Приголомшений, як той чоловік, що дістав удар, сів Одебер до свого воза і сказав до візника:

Борзенько, Осипе, борзенько. Менї дуже пильно!

А він хотів лиш чим скорше стратити з очий білі стїни ворожої фабрики з малими вікнами та побачити знову свою власну — котру мав стратити — той великий будинок, в котрий він вложив тілько праці, тілько сили, — а не далеко від неї, серед старосьвітского города, привітну домівку, котра вже завтра не мала належати до него. Якийсь внутрішний голос казав єму, що він знайде трохи розради: тим, котрих житє вже змучило, бідним, пораненим жертвам вічної борби, в котрій інтереси, честилюбивість, жадоби людскі настають на себе, позістає бодай родинне огнище зі своїм тїсним кружком вірної лагідної любови, підпора недосьвідної, доброї жінки, котра лиш знає, що любить, і котра дрожачи горне ся, до загроженого мужа; усьміх дитини, що не знає нїчого о злім на сьвітї і своїм поглядом оживляе на ново відвагу утомленого батька.

Коли двері перед ним отворили ся, зачув Марк Одебер, що Клявдина в малім сальонику грає на фортепяні. Він зайшов туди. Молода дівчина, в білій ранїй одежи вигля-

не позволить, щоби она віддавала ся аж до Америки; але она готова все-таки приїхати до него, нехай він лиш напише, що она має стати учителькою в однім дуже честнім домі для дівчинки одиначки, а родичі вже на то згодять ся. Залюблений зробив так як она казала, і наш єнкі прожив знов кілька щасливих місяців зі своєю красавичкою. Аж ось дістала она одного дня лист з Парижа, в котрім їй писали, що єї вуйко помер і записав їй 600.000 франків; але на полагоджене спадщини треба грошій і добре було би, як би она привезла з собою 15.000 франків. Залюбленому єнкі прийшлось важко розставати ся зі своєю любкою, але він якось на то згодив ся, та ще й дав 15.000 франків на дорогу. За кілька неділь дістав він лист, в котрім Парижанка писала єму, що то була лиш помилка, бо вуйко не помер. В другім листі писала вже, що вуйко таки подужав, а она мусить віддати ся за свого першого брата, бо инакше вуйко готов єї видідичити. Американця взялась розпука; він зліквідував свій інтерес і поїхав до Парижа та став там звідувати ся за дівчиною. Аж страшне чого він довідав ся: тота красна панночка була вже від кількох літ жінкою фіякерского візника. Єнкі зробив тогди донесене до суду, а комісар Бертельо завізвав насамперед фіякра і переслухав его. На того чоловічиска впала ціла тота історія як грім з ясного неба; він гадав, що его жінка була дійстно „панна“, а тепер він ще гірше обманений, як єнкі. Ще того самого дня віддав він Американцеви всї гроші, які ще лишили ся були з тих 15.000 франків, віддав і всї дарунки, які его жінка дістала була від Американця та сказав єму, що вже нагнав жінку а тепер подасть о розвід. — Єнкі тепер роздумує над тим, чи би таки не оженити ся з красною Парижанкою.

— **Дивне веремя.** Підчас коли у нас веремя майже як на весну, замість морозу — тепло, а замість снігу — дощ, то в Іспанії така зима і якої там люди ще не запамятали. В Мадриді в ночи дня 22 с. м. упав був так великий сніг, що трамвай і взагалі всілякого рода вози перестали були їздити. В неділю було в Мадриді 7 степенів морозу, в Авіля 8 а в Теруель навіть 16 степенів. Множество помаранчевих дерев повимерзало а сніг місцями засипав зелїзниці та порозривав телеграфічні дроти.

— **Скоропостижною смертию** помер вчера около 11 год. в полудне, якийсь чоловік, котрий зайшов був до сіний дому під ч. 8 при ул. Баторого і просив там води. Заким єму подано води, він упав на сходи і дістав сильного вибуху крови. Завізвана стация ратункова застала его вже неживого. Померший міг мати около трийцять літ, єсть чорнявим, з лиця дуже марний, мав на собі темне маринаркове одінє, темно-бронзове пальто зимове, на шиї мав сиву в чорні цаски хустку. Судово-лікарска комісия знайшла при нім полярес з сумою 6 К. 76 с., стемпель на 2 К., дві хустки і лист з Єзуполя, адресований до Тадея Мончиньского, практиканта концептового при старостві в Городку. Тіла ніхто не розпізнав, і віддано его до інститута судової медицини.

— **Помер** о. Антін Слоневский, парох в Кривім, деканата бережаньского, дня 19 с. м. в 63 ім році житя, а 39-ім сьвященьства.

Господарство, промисли і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Всхідно-північно-західний-австрийский звязок зелізничий. З днем 1 січня 1902 увійде в житє нова тарифа часть II зшиток 6 зі зниженими цінами перевозовими для поодиноких артикулів і реляций.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 27 грудня. З'їзд австрийских католиків відбуде ся тут в цьвітни.

Новий Йорк 27 грудня. Доносять урядово що наслідником Гая в міністерстві справ заграничних іменований губернатор Айова Жев.

Петербург 27 грудня. „Русский Инвалид“ помістив таку вість: Генерал Гродеков доносить, що командант забайкальської дивізиї артилерії розбив дня 1 грудня коло Тунина відділ манджурских „хунгузів“ (опришків) під проводом Ванлюнгуза, котрий укріпив ся був в сильній цитаделі. Цитаделю взято приступом і спалено. Хунгузам забрано богато оружия, копий і худоби, а страта в людях по їх стороні були дуже значні.

Мадрид 27 грудня. Як доносять з Лїсбони, вибухла в Португалії кабінетна криза. Утворене нового кабінету буде поручене імовірно директорови португальского банку Віллієні.

Надіслане.

дала по здоровім сні зовсім сьвіжо і вигравала сонату Бетговена, о котрій єї батько завсігди говорив:

— Що ти за якусь дідьчу музику тут нам граєш? Она якась завсігди така сумна і чоловік єї не розуміє. От ти би заграла якого вальца, про мене хоч би й польки.... Або якусь мельодию з „Фаворити“ або з „Роберта чорта“....

Она чула, що він іде, але не переставала грати. Він відозвав ся до неї:

— Клявдино!

Она без сумніву хотіла дограти до кінця, бо єї пальці все ще бігали по клявішах в трохи прискоренім темпі. Він повторив сумним голосом:

— Клявдино!

Клявдина перестала тогди грати і скорим рухом з ледви що слідним невдоволенєм обернула ся на своїм стільчику від фортепяну та спитала:

— Що, тату?

Она подивила ся на него своїми красними, спокійними очами, такими безжурними, мов би то житє була така легка річ, що в нїм не треба нічого більше боятн ся, як лиш перешкоди, коли стає ся щось трудного.

Одебер приступив до неї і поцілував єї в чоло. Она без сумніву здивувала ся, бо він не показував ніколи своєї любови; то здивоване перелетіло мов би хмара по єї великих ясних очах; але она не виділа, що єї батько дуже затрівожений і чекав на якесь слово, на якийсь рух, на якийсь погляд від неї, на якийсь знак, котрий би показав єму, що їх душі зрозуміли ся, чого в часах горя так дуже потреба. А що поцілунок не уважала за відповідь на єї питане то спитала ще раз:

— Чи заграти що, тату?

Одебер відповів:

— Ні, ні, нічого.... Я лиш хотів подивити ся на тебе.... Можеш тепер дальше грати!...

Не допитуючись дальше обернула ся она знову до фортепяна а єї дрібонькі білі ручки стали знову бігати по клявішах. Она сподівала ся его звичайних слів о вальци або польці, котрі єї завсігди трохи гнївали. Але слів тих не було; Одебер ніби послухавши хвильку, вийшов поволи. За дверми здвигнув плечима. Чогож міг жадати від Клявдини? Діти, звичайно собі діти, малі сотворіня, на котрі лиш хвилеві враженя мають вплив, а котрі нічого не знають, нічого не розуміють, нічого не здогадують ся. Коли би прийшла хвиля, що мусіла би покидати хату, в котрій родила ся, щоби перенести ся до иншої, скромнїйшої та мешкати в иншім місті, тогди певно бідна мала плакала би. Слово „зруйнований“ не мало для неї ніякого значіня; аж зовсім поволи пізнала би его страшне значінє, коли би почула недостаток і журбу. Бо того горя мусіла би зазнати; а Марк Одебер з трівогою нагадав собі, в якій то нужді прожив він свої молоді літа, на котру він так вже давно позабув — она тепер як той опир станула перед ним, бігала по мягоньких коврах, приглядала у ниших зеркалах, та розсідала ся на елеґантних меблях коло хороших посудинок, що служили за прикрасу та сягала по них своєю худою рукою....

Увійшов якийсь слуга. Він спитав его:

— Де пані?

А на то почув відповідь:

— Пані в теплївни з городником.

(Конець буде).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).